

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 21, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2659](#) 30-09-2025

Aandeelhouder/Keyser Bouw B.V.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5538](#) 09-09-2025

NTP B.V./HA Infra B.V. Met wenk

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1847](#) 01-07-2025

Bestuurder/CS Factoring B.V.

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8159](#) 01-10-2025

Samenwerking tussen partijen geen arbeidsovereenkomst maar een
maatschapsovereenkomst

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11629](#) 01-10-2025

Ontslag bestuurder

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:8576](#) 02-09-2025

Bestuurder en minderheidsaandeelhouder van Glycocheck
B.V./Meerderheidsaandeelhouder Knowledge Transfer Funds B.V.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:6132](#) 20-08-2025

NPM Investments XVII B.V./Arch Insurance (UK) Limited, AXIS Specialty Europe SE –
London branch & Markel Insurance SE

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:12024](#) 25-06-2025

Uittredingsvordering aandeelhouder tegen medeaandeelhouder H.T.P. Holding

RECHTSPRAAK

Bestuurder/CS Factoring B.V.

Een vrouw stelt zichzelf borg zonder toestemming van haar echtgenoot. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de borgstelling omdat artikel 1:88 lid 5 BW van toepassing is. De borgtocht is aangegaan ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf van de vennootschap.

Feiten en omstandigheden

CS Factoring is een kredietverstrekker en heeft aan BPM een lening van € 30.000 verstrekt. De bestuurder/enig aandeelhouder van BPM, appellante, heeft zich borg gesteld voor de nakoming van de betalingsverplichtingen van BPM.

Grieven

In eerste aanleg vordert CS Factoring kort gezegd dat BPM en appellante hoofdelijk worden veroordeeld om aan CS Factoring € 12.500 te betalen. De kantonrechter heeft de vordering van CS Factoring toegewezen.

Appellante vordert in hoger beroep vernietiging van het arrest van de kantonrechter, omdat de echtgenoot van appellante op grond van artikel 1:89 BW jo. artikel 1:88 lid 1 sub c BW de vernietiging van de borgtocht heeft ingeroepen omdat hij daarvoor geen (schriftelijke) toestemming heeft gegeven. CS Factoring beroept zich op de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW en stelt dat de borgtocht is aangegaan ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf van BPM.

Beoordeling en motivering

Op grond van vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de vraag of de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW op het toestemmingsvereiste van artikel 1:88 lid 1 aanhef en onder c BW van toepassing is, worden beantwoord aan de hand van de maatstaf of de rechtshandeling waarvoor de zekerheid wordt verstrekt, zelf behoort tot de rechtshandelingen die ten behoeve

van de normale uitoefening van een bedrijf plegen te worden verricht. Hierbij is mede van belang of de als gevolg van die rechtshandeling aangetrokken financiering het bedrijf in staat stelt haar normale bedrijfsuitoefening te ontplooien, of de financiering een normale bedrijfshandeling is en of aan de financiering een bijzonder risico is verbonden. Voorts is mede van belang wat het doel van de zekerheidstelling is en of tegenover de borgtocht een tegenprestatie van de kredietgever staat die de borg of diens onderneming een financieel of ander voordeel oplevert.

Vast staat dat de normale bedrijfsuitoefening van BPM het produceren van betonnen vloeren en prefab elementen betrof. Op het aanvraagformulier staat als doel van de financiering: 'Wij willen de financiering gebruiken om uit te breiden en voorfinanciering om een voorraad aan bouwmaterialen aan te leggen.' Naar het oordeel van het hof geldt het aangaan van een geldlening bij een kredietverstrekker zoals CS Factoring met het hiervoor omschreven doel als een normale bedrijfshandeling. Appellante heeft enkel aangevoerd dat de lening wegens bijzondere omstandigheden is afgesloten. Het hof volgt appellante hierin niet.

Dit maakt dat CS Factoring terecht een beroep doet op de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW en dat van rechtsgeldige vernietiging van de borgtocht dus geen sprake is.

Beslissing

Het hof wijst de vordering van appellante af en bekrachtigt het bestreden vonnis.

Redactie, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1847

Zaaknummer: 200.346.278_01

Rechters: N.W.M. van den Heuvel, Z.D. van Heesen-Laclé en G.M. Menon

Advocaten: T. Spronk en A.S. Kasdiran

Wetsartikelen: 1:88 BW en 1:89 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag bestuurder

Een statutair bestuurder wordt zowel arbeidsrechtelijk als vennootschapsrechtelijk ontslagen. De arbeidsovereenkomst met de bestuurder is rechtsgeldig beëindigd vanwege een verschil van inzicht over het te voeren beleid nu de vennootschap niet langer levensvatbaar is.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') was statutair bestuurder van verweerster ('de Vennootschap'). Hij had daarnaast een arbeidsovereenkomst met de Vennootschap. Op 5 maart 2025 heeft de Vennootschap de Bestuurder ontslagen als statutair bestuurder en heeft zij ook zijn arbeidsovereenkomst opgezegd per 1 juni 2025. Volgens de Bestuurder was er (primair) voor de opzegging geen redelijke grond en heeft de Vennootschap onder meer zich onvoldoende ingespannen om hem te herplaatsen, en heeft de Vennootschap (subsidiair) ernstig verwijtbaar gehandeld. Hij vraagt de rechtbank om dit voor recht te verklaren. Hij verzoekt de rechtbank daarom de Vennootschap te veroordelen om aan hem een billijke vergoeding van € 759.456,50 bruto te betalen.

Volgens de Bestuurder heeft de Vennootschap de overeenkomst daarnaast opgezegd tegen een te vroege datum. Hij verzoekt de rechtbank daarom om hem een extra transitievergoeding en een gefixeerde schadevergoeding van € 27.616,60 bruto toe te kennen. Als de rechtbank oordeelt dat de Vennootschap de arbeidsovereenkomst kon opzeggen op basis van de i-grond (cumulatiegrond), verzoekt hij om toekenning van de cumulatievergoeding van € 15.157,61 bruto. Ten slotte verzoekt de Bestuurder de rechtbank om voor recht te verklaren dat de Vennootschap geen rechten kan ontlenen aan de postcontractuele bedingen in de arbeidsovereenkomst.

De Vennootschap is het niet eens met de verzoeken. Zij stelt onder meer dat de Bestuurder niet de waarheid vertelt (artikel 21 Rv) en dat de verzoeken daarom moeten worden afgewezen, of dat de Bestuurder niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Volgens haar is de

arbeidsovereenkomst rechtsgeldig opgezegd op basis van de d-, e-, g-, h- of i-grond en was herplaatsing niet mogelijk.

Oordeel

In de loop van 2024 zijn discussies ontstaan tussen de Bestuurder en aandeelhouder PCU, onder andere naar aanleiding van het budgetplan 2025 dat de Bestuurder opstelde. Op 21 januari 2025 heeft de Vennootschap vervolgens een uitnodiging gestuurd aan de Bestuurder voor de aandeelhoudersvergadering met op de agenda het ontslag van de Bestuurder. Deze vergadering kon de eerste keer niet doorgaan, omdat de Bestuurder zich ziek meldde. Uiteindelijk heeft deze vergadering op 5 maart 2025 plaatsgevonden. Tijdens die vergadering is de Bestuurder ontslagen als statutair bestuurder en is zijn arbeidsovereenkomst opgezegd.

De rechtbank concludeert dat de Vennootschap (via haar grootaandeelhouder PCU) en de Bestuurder een verschil van inzicht hebben. Dat verschil gaat in de kern om het voeren van een onderneming, namelijk de inkomsten en de uitgaven. Het staat vast dat de Vennootschap op dit moment niet levensvatbaar is. De oplossing van PCU om de situatie te verbeteren is het snijden in de kosten en het aanpassen van de business case. De oplossing van de Bestuurder is het eisen van extra investeringen en minder doorbelasting van kosten door PCU aan de Vennootschap. Dit raakt de kern van de onderneming. Doordat PCU niet alleen geldschietter is maar ook grootaandeelhouder, is een impasse ontstaan en kan de arbeidsovereenkomst van de Bestuurder niet meer voortduren. Dit verschil van inzicht vormt een redelijke grond (h-grond – verstoorde arbeidsverhouding) om de arbeidsovereenkomst te beëindigen.

Opzegtermijn

Er geldt een opzegtermijn van vier maanden. De Vennootschap heeft zich op het standpunt gesteld dat de opzegtermijn al ging lopen op 21 januari 2025 toen zij de uitnodiging voor de bijzondere algemene vergadering van aandeelhouders (BAVA) verstuurd. Zij heeft erop gewezen dat wanneer de kantonrechter een arbeidsovereenkomst ontbindt, hij de proceduuretijd moet aftrekken van de ontbindingstermijn. Zij heeft bepleit dat die bepaling reflexwerking heeft voor de statutair bestuurder. Volgens haar heeft de Vennootschap door het versturen van de uitnodiging voor de BAVA haar voornemen om de arbeidsovereenkomst te beëindigen geuit en begint daarom op dat moment de opzegtermijn. Zij heeft dat weergegeven als een uitbreiding van de zogenoemde Van Kalmthout-leer, die kort gezegd inhoudt dat een ziekmelding van een statutair bestuurder na het versturen van de uitnodiging voor de ontslagvergadering niet leidt tot toepasselijkheid van het opzegverbod bij ziekte.

De rechtbank volgt deze redenering niet. De eerste reden is dat dit niet uit de wet volgt. Ook blijkt niet dat dit de bedoeling van de wetgever is. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de

mogelijkheid om de proceduretijd in mindering te brengen, is opgenomen in de wet om te voorkomen dat (1) een bestuurder weigert in te stemmen met een voorgenomen ontslag, alleen maar om het ontslag te vertragen en (2) dat onnodig een beroep op de rechter wordt gedaan. Beide argumenten zijn niet van toepassing op deze situatie.

Vergoedingen

Zoals hiervoor overwogen had als einddatum 1 augustus 2025 moeten worden gehanteerd. De rechtbank veroordeelt de Vennootschap daarom om de gefixeerde schadevergoeding te betalen en een extra transitievergoeding, berekend tot het regelmatig einde van de arbeidsovereenkomst. De rechtbank kent aan de Bestuurder geen billijke vergoeding toe. De beperkende bedingen blijven van toepassing.

Redactie, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11629

Zaaknummer: 700796 HA RK 25-534

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: J.P. Volk en D. van Gerven

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub h BW, 7:671b BW, 7:672 BW, 7:673 BW, 7:682 BW en 21 Rv

RECHTSPRAAK

Samenwerking tussen partijen geen arbeidsovereenkomst maar een maatschapsovereenkomst

In deze zaak staat de vraag centraal of tussen partijen sprake is van een arbeidsovereenkomst of een maatschapsovereenkomst. De kantonrechter oordeelt dat niet aan de vereisten voor een arbeidsovereenkomst is voldaan en juist wel aan de kenmerken van een maatschapsovereenkomst.

Feiten

Op 20 januari 2025 hebben partijen een overeenkomst gesloten die zij een maatschapsovereenkomst noemen. Verzoeker ('de Koerier') stond ten tijde van het sluiten van de overeenkomst in het handelsregister ingeschreven als zelfstandig koerier. Verweerder ('de Maat'), een van de maten van de vennootschap, heeft een magazijn in de maatschap ingebracht. De maten gebruiken het magazijn voor hun werkzaamheden. De Koerier heeft bij aanvang van de overeenkomst een bus gehuurd van de Maat en verrichtte met deze bus bezorgwerkzaamheden in het kader van een opdracht die de Maat heeft binnengehaald. De vergoeding voor de Koerier werd wekelijks vastgesteld via een door de maatschap uitgegeven creditfactuur. Op de creditfactuur stonden de vergoeding voor gereden routes en de daarop in mindering gebrachte kosten (waaronder de huur van de bus, de 2%-opslag en andere bijdragen). Het rekeningnummer van de maatschap stond onderaan vermeld.

Bij brief van 11 maart 2025 heeft de maatschap de overeenkomst tussen partijen ontbonden. In de brief staat dat de samenwerking wordt ontbonden omdat er geen wederzijdse klik aanwezig was en deze er waarschijnlijk ook niet zou gaan komen. De Koerier verzoekt om de maatschap te veroordelen om hem weer toe te laten tot zijn werkzaamheden en tot nakoming van de overeenkomst. Hij legt hieraan ten grondslag dat hij voor de maatschap werkzaam was op basis van een arbeidsovereenkomst. Nu de maatschap die arbeidsovereenkomst zonder de vereiste toestemming heeft opgezegd is zij gehouden het salaris door te betalen en de Koerier toe te laten tot het werk.

Oordeel

De kantonrechter stelt in zijn oordeel eerst vast welke rechten en verplichtingen partijen zijn overeengekomen en hoe zij in de praktijk uitvoering hebben gegeven aan hun afspraken. Vervolgens beoordeelt de kantonrechter of de samenwerking meer aansluit bij de kenmerken van een arbeidsovereenkomst of bij die van een maatschapsovereenkomst. Tussen partijen is op 20 januari 2025 een overeenkomst gesloten gericht op het voor gezamenlijke rekening verzorgen van vervoersdiensten. Partijen hebben zich op basis van deze overeenkomst tot de Kamer van Koophandel (KvK) gewend om de Koerier als maat te laten inschrijven. De samenwerking is vormgegeven als een gezamenlijke onderneming, waarbij iedere maat een eigen bus zou inbrengen en op zelfstandige basis werkzaamheden zou verrichten. Conform een artikel uit de maatschapsovereenkomst werd de Koerier vergoed voor de waarde van het ingebrachte werk, waarbij in de creditfacturen de huurkosten van de bus en andere kosten in mindering werden gebracht. Als onweersproken is bovendien komen vast te staan dat de Koerier zelf verantwoordelijk was voor de afdracht van inkomstenbelasting, terwijl de btw centraal via de maatschap werd verrekend.

Vervolgens beoordeelt de kantonrechter de samenwerking aan de hand van de gezichtspunten uit het *Deliveroo*-arrest, waaruit volgt dat de samenwerking tussen partijen niet kan worden aangemerkt als een arbeidsovereenkomst. Doorslaggevend is dat een gezagsverhouding ontbreekt. De Koerier kon immers zelf bepalen of hij routes aannam en had vrijheid in de wijze van uitvoering. Daar komt bij dat hij ondernemersrisico droeg, zoals het risico van geen inkomsten bij geen werk, de kosten van brandstof, bus en bijdragen en aansprakelijkheid bij schade. Ook de inschrijving van de Koerier bij de KvK als zelfstandig ondernemer en de wijze van betaling – namelijk via creditfacturen zonder loonstroken, inhoudingen van loonbelasting of afdracht van sociale premies – zijn juist kenmerkend voor zelfstandigheid. Deze omstandigheden wijzen niet op een arbeidsrelatie maar bevestigen dat sprake was van ondernemerschap.

Voorts sluit de rechtsverhouding wel aan bij de kenmerken van een maatschap in de zin van artikel 7A:1655 BW. Partijen hebben iets in gemeenschap gebracht (arbeid, bus, magazijn en kosten), waren gezamenlijk gericht op het behalen van voordeel (uitvoering van vervoersopdrachten) en verdeelden opbrengsten en lasten naar rato van de inbreng. Er was sprake van een samenwerking op basis van gelijkwaardigheid en een gemeenschappelijk doel, waarbij risico's gezamenlijk werden gedragen. Gelet hierop wordt geconcludeerd dat de rechtsverhouding tussen partijen niet kan worden gekwalificeerd als een arbeidsovereenkomst, maar als een maatschapsovereenkomst.

Redactie, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8159

Zaaknummer: 11704871 \ HA VERZ 25-39

Rechters: A.J.M. van Breevoort

Advocaten: R.K.A. Kop

Wetsartikelen: 7:610 BW en 7A:1655 BW

RECHTSPRAAK

NPM Investments XVII B.V./Arch Insurance (UK) Limited, AXIS Specialty Europe SE – London branch & Markel Insurance SE

In het kader van een transactie heeft een investeringsmaatschappij een W&I-verzekering afgesloten. Op enig moment stelt de investeringsmaatschappij zich op het standpunt dat diverse garanties geschonden zijn en zij wendt zich tot de verzekeraars voor het verhalen van de door haar geleden schade. De rechtbank oordeelt in deze procedure dat (i) er geen algemene garantie op winstgevendheid en het zelf-financierende vermogen van de doelvennootschap is afgegeven (in het informatiememorandum) en (ii) dat de overige claims afgewezen worden omdat bepaalde informatie tijdens het boekenonderzoek kenbaar is gemaakt aan (de adviseurs van) de investeringsmaatschappij of omdat de claim, op basis van de W&I-verzekeringsvoorwaarden, te laat ingediend is.

Feiten

NPM Investments XVII B.V. ('NPM'), een investeringsentiteit van investeringsfonds NPM Capital, heeft alle aandelen in Rooftop Energy groep ('RTE') gekocht. In het kader van deze transactie heeft NPM een Warranty & Indemnity (W&I) verzekering afgesloten met Transact Risk Partners LLP ('Transact') die als gevolmachtigd verzekeringsagent de verzekering met NPM heeft afgesloten namens Arch Insurance (UK) Limited, AXIS Specialty Europe SE – London branch en Markel Insurance SE ('Arch c.s.'). De afgesloten W&I-verzekering verzekert kort gezegd de eventuele schade die NPM lijdt als gevolg van een schending van de garanties die zijn overeengekomen in de koopovereenkomst en enige tijd na de aandelenoverdracht heeft NPM een *claim notice* ingediend bij Transact, waarin zij samengevat stelt dat op basis van voorlopige bevindingen sprake is van schendingen van garanties en dat zij als gevolg daarvan schade heeft geleden.

Vorderingen NPM

NPM brengt in deze procedure naar voren dat:

- zij blijkens het ter beschikking gestelde informatiememorandum ('het IM') een winstgevende en zelffinancierende onderneming heeft gekocht, maar dat dat later niet het geval bleek te zijn ('de Ondernemingsgarantie');
- verkopers de solvabiliteitscijfers in het jaarverslag van 2018 hebben gemanipuleerd, met als doel te voldoen aan de solvabiliteitseis van 40% in de financieringsovereenkomst met de belangrijkste financier van RTE ('de Solvabiliteitsclaim');
- verkopers verzaakt hebben een materiële commissieovereenkomst met de belangrijkste externe sales agent toe te voegen aan de data room in het kader van het due diligence-onderzoek ('de Commissieovereenkomstclaim');
- er, gelet op voorgaande, sprake is van schendingen van de verzekerde garanties; en
- Arch c.s. op grond van de gesloten W&I-verzekering de als gevolg van de garantieschendingen door NPM geleden schade dienen te vergoeden.

Arch c.s. concludeert tot afwijzing van de vorderingen van NPM.

Oordeel rechtbank

Ten aanzien van de Ondernemingsgarantie stelt NPM zich op het standpunt dat de in het IM gedane uitlating dat RTE een winstgevende en zelffinancierende onderneming is, te kwalificeren is als een informatieggarantie als bedoeld in artikel 16.2 van de W&I-verzekering ('*The Disclosed Information is true and accurate in all material respects at the time the relevant information was prepared*'; de 'Informatieggarantie'). Met Arch c.s. is de rechtbank van oordeel dat de uitingen in het IM moeten worden gelezen in het licht van de beoogde verkoop en dat de uitingen daarin niet als zelfstandige garantie kunnen gelden. Een informatiememorandum heeft immers tot doel de onderneming in algemene zin aan te prijzen en heeft daarom meer het karakter van een reclamefolder, aldus de rechtbank. Daarbij wijst de rechtbank ook nog op de uitgebreide disclaimer in het IM. De conclusie hier is dan ook dat geen algemene garantie is gegeven op de winstgevendheid en het zelffinancierende vermogen van RTE, en NPM aldus geen claim heeft richting Arch c.s.

De Solvabiliteitsclaim van NPM ziet enerzijds op de verstrekte aandeelhoudersleningen en

third party-leningen ('de Leningen') en anderzijds op de wijze van het boeken van het onderhanden werk in de jaarrekening 2018 ('het OHW').

Over het eerste onderdeel van de Solvabiliteitsclaim oordeelt de rechtbank dat, op basis van de door Arch c.s. genoemde documenten, de conclusie hier gerechtvaardigd is dat het bestaan, de omvang, de duur en het doel van de Leningen ten tijde van de overname 'fairly disclosed' waren en er op grond van het bepaalde in de W&I-verzekering geen sprake is van dekking (*'The Underwriter is not liable to pay any Loss arising out of, relating to or to the extent it is increased by any Breach of any of the Insured Warranties and/or Tax Indemnity to the extent the facts and/or circumstances giving rise thereto have been Disclosed in any of the following documents: (...) Disclosed Information'*).

Ten aanzien van het OHW, het tweede onderdeel van de Solvabiliteitsclaim, oordeelt de rechtbank dat deze claim te laat is ingediend en daarom niet onder de dekking van de W&I-verzekering valt.

De rechtbank overweegt ten aanzien van de Commissieovereenkomstclaim dat deze overeenkomst niet als een in de W&I-verzekering gedefinieerde *Material Agreement* valt te kwalificeren, met als gevolg dat er geen beroep gedaan kan worden op de 'agreements-garantie'. Ook is er geen sprake van schending van de Informatiegarantie, aldus de rechtbank, omdat NPM op basis van de in de dataroom aanwezige informatie geacht wordt op de hoogte te zijn van het feit dat de agent werkte voor RTE en de voorwaarden die hij hanteerde, althans van de beloningssystematiek die voor hem gold (en PWC, de adviseur van NPM, het voorgaande ook in haar due diligence-rapport heeft opgemerkt), waarmee RTE heeft voldaan aan haar mededelingsplicht.

De conclusie is dat in de onderhavige situatie geen uitkeringsrecht voor NPM bestaat uit hoofde van de tussen haar en Arch c.s. geldende W&I-verzekering en de rechtbank wijst de vorderingen van NPM dan ook af.

M.J. van de Graaf, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:6132

Zaaknummer: C/13/756161 / HA ZA 24-980

Rechters: R.H.C. Jongeneel, S.A.M. Groot en J.V.L. van Well

Advocaten: G.J.R. Kalsbeek en S.P. Kamerbeek

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uittredingsvordering aandeelhouder tegen medeaandeelhouder H.T.P. Holding

Tussen de aandeelhouders van een bv verslechtert de verhouding in de loop der jaren. Hoewel gesproken wordt over uittreding van één van de aandeelhouders, leidt dit niet tot een oplossing. De ene aandeelhouder stelt vervolgens een uittredingsvordering in. Volgens de rechtbank is niet voldaan aan de vereisten van artikel 2:343 BW. De andere aandeelhouder heeft aangegeven de aandelen van eiseres te willen overnemen. Daarnaast heeft eiseres onvoldoende aangetoond dat zij door de handelingen van de andere aandeelhouder in haar belangen is geschaad. Een bekoelde verhouding tussen aandeelhouders is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende voor een succesvolle uittredingsvordering.

Relevante feiten en omstandigheden

Eiseres en H.T.P.Holding B.V. ('HTP Holding') bezitten elk 50% van de aandelen in Bedrijf 2 B.V. ('Bedrijf 2'). HTP Holding is enig bestuurder van Bedrijf 2. Bedrijf 2 is enig aandeelhouder en bestuurder van Bedrijf 3 B.V. ('Bedrijf 3'). Bedrijf 3 houdt zich tot 2020 bezig met het telen en kweken van sierplanten en aquariumplanten in eigen kassen. Vanwege onteigening zijn de percelen met de kassen verkocht aan een projectontwikkelaar. Bedrijf 3 kan na de verkoop van de percelen in 2020 niet meer beschikken over eigen kassen, waardoor het stopt met het telen en kweken van sier- en aquariumplanten. Bedrijf 3 is voortgezet als groothandel in sier- en aquariumplanten.

Vanaf 2020 is de verhouding tussen partijen verslechterd. Hoewel gesproken is over uittreding van Eiseres als aandeelhouder van Bedrijf 2, bereiken partijen daarover geen overeenstemming.

Eiseres vordert in een procedure om HTP Holding te veroordelen de aandelen van Eiseres in

Bedrijf 2 over te nemen voor een door deskundigen vast te stellen prijs op grond van artikel 2:343 BW. Daarnaast vordert Eiseres een aantal voorlopige voorzieningen.

Het oordeel van de rechtbank

Volgens de rechtbank is niet aan de vereisten van artikel 2:343 BW voldaan. Vereist is namelijk dat de andere aandeelhouders de aandelen niet vrijwillig tegen een reële prijs willen overnemen van de aandeelhouder die wil uittreden. Daarvan is geen sprake. HTP Holding heeft aangegeven de aandelen van Eiseres wel te willen overnemen tegen de intrinsieke waarde. De rechtbank oordeelt dat evenmin sprake is van zodanige gedragingen van HTP Holding dat voortzetting van het aandeelhouderschap voor Eiseres in redelijkheid niet meer van haar kan worden gevergd. Daarvoor zijn de volgende concrete omstandigheden van het geval beslissend.

Anders dan Eiseres stelt, heeft HTP Holding voldoende transparantie betracht. Niet in geschil tussen partijen is dat er jaarlijks aandeelhoudersvergaderingen worden gehouden. In deze aandeelhoudersvergaderingen kunnen aandeelhouders onderwerpen agenderen en om inlichtingen verzoeken. Bovendien verstrekt HTP Holding per kwartaal de cijfers van Bedrijf 3 aan Eiseres zoals is overeengekomen tijdens de mondelinge behandeling. Naar het oordeel van de rechtbank is Eiseres voldoende geïnformeerd over de gang van zaken.

De resultaten van Bedrijf 3 zijn teruggelopen, wat volgens Eiseres te wijten zou zijn aan HTP Holding. De financiële beslissingen, investeringen alsmede betaling van transitievergoedingen en bonussen aan werknemers vallen naar het oordeel van de rechtbank onder de beleidsruimte van de bestuurder van Bedrijf 3. HTP Holding heeft daarnaast onderbouwd dat veel beslissingen vooraf afgestemd zijn met Eiseres of bedrijfseconomisch gerechtvaardigd zijn. Verslechtering van bedrijfsresultaten zijn naar het oordeel van de rechtbank geen grond voor uittreding van een aandeelhouder.

Ten aanzien van de betaalde managementvergoedingen, de huurovereenkomst, het mislopen van een mogelijke overname van Bedrijf 3 en het oplopen van de rekeningcourantrelatie, heeft Eiseres naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende aangetoond dat zij hierdoor in haar belangen is geschaad.

Voorts voert Eiseres aan dat sprake zou zijn van onbehoorlijk bestuur door HTP Holding vanwege diverse afboekingen op debiteuren. HTP Holding heeft onweersproken gesteld dat deze afboekingen deels een verrekening betreffen van de verkoop van de percelen en door de debiteur verrichte promotiewerkzaamheden. Anders dan Eiseres stelt, is het uitblijven van dividenduitkering geen reden voor toewijzing van de uittredingsvordering. Het uitblijven van dividenduitkeringen is immers gelegen in de omstandigheid dat Eiseres weigert de

jaarrekening goed te keuren.

Ten aanzien van de gevorderde voorlopige voorzieningen treffen partijen deels op de mondelinge behandeling een regeling en deels wijst de rechtbank de voorlopige voorzieningen af. Voorlopige voorzieningen kunnen enkel getroffen worden voor de duur van een procedure. Nu de rechtbank eindvonnis in deze kwestie wijst, is dat niet meer aan de orde. Ook perken de voorlopige voorzieningen de bestuursbevoegdheid en beleidsvrijheid van HTP Holding vergaand in. Daarvoor bestaat geen grondslag naar het oordeel van de rechtbank.

Tot slot

Voor een succesvolle uittredingsvordering op grond van artikel 2:343 BW geldt dat sprake moet zijn van voldoende concrete benadeling van een aandeelhouder door gedragingen van medeaandeelhouders, zodanig dat voortzetting van het aandeelhouderschap voor de benadeelde aandeelhouder niet redelijk is. De drempel voor de aandeelhouder die uittreding verlangt is hoog. Enkel een verslechtering van de verhouding tussen aandeelhouders is niet voldoende. Naar het oordeel van de rechtbank is weliswaar de verhouding tussen Eiseres en HTP Holding bekoeld, maar er is geen onhoudbare en onwerkbaar toestand ontstaan. Eiseres heeft voorts zelf gekozen voor een aandeelhoudersbelang zonder doorslaggevende zeggenschap. De stelling van Eiseres dat zij daardoor in een benarde positie zit en geen invloed kan uitoefenen op het bestuur van Bedrijf 2 en Bedrijf 3, passeert de rechtbank om die reden. Dat Eiseres in het verleden wel informeel invloed kon uitoefenen, maakt dit niet anders. De vorderingen van Eiseres wijst de rechtbank af.

R.M.P. Holsbrink, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:12024

Zaaknummer: C/09/666143/ HA ZA 24-417

Rechters: A.M. Boogers

Advocaten: M.J. Kesler en L.A. Huisman

Wetsartikelen: 2:343 BW, 223 Rv, 2:217 lid 2 BW en 2:8 BW

RECHTSPRAAK

Aandeelhouder/Keyser Bouw B.V.

Een aandeelhouder vraagt het faillissement aan van een vennootschap die geen activiteiten meer ontplooit en geen activa meer heeft. Het hof oordeelt dat de aanvraag beoogt een bestaand conflict tussen de aandeelhouder en de bestuurders voort te zetten; dat is niet de bedoeling. Volgens het hof staan voor de oplossing van een conflict tussen aandeelhouders en bestuurders andere mogelijkheden open, zoals het voeren van een enquêteprocedure bij de Ondernemingskamer.

Feiten

Een drietal appellanten heeft het faillissement aangevraagd van Keyser Bouw. De appellanten zijn een aandeelhouder van Keyser Bouw en de bestuurders van de desbetreffende aandeelhouder. Zij hebben uit hoofde van een vonnis vorderingen op Keyser Bouw, voor in totaal circa € 19.000.

Tussen appellanten en het bestuur van Keyser Bouw bestaat een conflict. Zij verwijten elkaar over en weer het bevoordelen van zichzelf, van de aan hen gelieerde vennootschappen en van hun ouders. Verschuldigde bouwsommen voor gerealiseerde woonappartementen zouden in het verleden niet volledig in rekening gebracht aan de ouders van partijen en appellant 1 is hiervoor in 2021 ontslagen als bestuurder van Keyser Bouw. Verder verwijten de appellanten het bestuur van Keyser Bouw dat er geen correcte en volledige administratie is gevoerd en dat er geen zorg wordt gedragen voor het opmaken en tijdig publiceren van de jaarrekening. Verder verwijt de bestuurder appellant dat hij niet wenst mee te werken aan het maken van bezwaar tegen opgelegde belastingaanslagen vanaf 2021, waardoor onnodige schulden zouden zijn ontstaan.

De rechtbank heeft het verzoek in eerste aanleg afgewezen.

Oordeel

Het hof oordeelt dat in beginsel aan de vereisten voor de faillietverklaring ex artikel 6 lid 3 Fw wordt voldaan. Er is immers gebleken van twee opeisbare vorderingen, die al langere tijd onbetaald zijn gelaten. Daarnaast is er sprake van een belastingschuld. Weliswaar is bezwaar gemaakt tegen een aantal aanslagen, maar dat betekent nog niet dat de vorderingen van de Belastingdienst niet meer bestaan. Verder genereert Keyser Bouw al enkele jaren geen inkomsten meer. Aldus is summierlijk gebleken van feiten en omstandigheden die maken dat Keyser Bouw in een toestand verkeert dat zij heeft opgehouden te betalen.

Het hof wijst het faillissementsverzoek echter af vanwege misbruik van recht ex artikel 3:13 BW. Gebleken is namelijk dat appellanten de faillissementsaanvraag willen gebruiken voor een ander doel dan waarvoor de aanvraag is bedoeld. In wezen wensen appellanten de strijd tussen hen en de bestuurder van Keyser Bouw voort te zetten, met gebruikmaking van de diensten van de curator en de instrumenten van de Faillissementswet. Appellanten wensen namelijk dat een curator onderzoek verricht naar het handelen van de bestuurder, zodat deze vervolgens in privé aansprakelijk kan worden gesteld. Daar is de faillissementsaanvraag niet voor bedoeld, te minder nu de bestuurder appellant 1 gelijksoortige verwijten maakt. Daarnaast is behoudens de vordering van de Belastingdienst niet gebleken van andere schuldeisers dan aan de partijen gelieerde rechtspersonen. Volgens het hof staan voor de oplossing van een conflict tussen aandeelhouders en bestuurders andere mogelijkheden open, zoals het voeren van een enquêteprocedure bij de Ondernemingskamer. Verder zijn er geen activa, waardoor het aannemelijk is dat een aan te stellen curator niet over de middelen zal beschikken om onderzoek te kunnen doen naar het functioneren van (gewezen) bestuurders. Appellanten hebben nog wel aangegeven dat zij aan de curator een voorschot kunnen verstrekken, maar dat aanbod is onvoldoende concreet en niet nader toegelicht, zodat dit niet tot een ander oordeel kan leiden.

A.A.O. Bosori, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2659

Zaaknummer: 200.357.660

Rechters: M.L.D. Akkaya, R.J.Q. Klomp en A. van Zanten-Baris

Advocaten: mr. S.V. Rutgers en M.P. Doorten

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 3:13 BW

RECHTSPRAAK

NTP B.V./HA Infra B.V. Met wenk

Een bv waarvan het faillissement is opgeheven wegens gebrek aan baten, waardoor de vennootschap is ontbonden, wordt opnieuw failliet verklaard. Na opheffing van het faillissement is de oud-curator ter ore gekomen dat ruim € 100.000 aan de bv is onttrokken. De curator heeft dit niet eerder gezien, nu hem tijdens het faillissement een onjuiste voorstelling van zaken is gegeven. Hierdoor is ook de administratieplicht geschonden en bovendien waren niet alle jaarrekeningen tijdig gedeponereerd, zodat de bestuurder in beginsel aansprakelijk is op grond van artikel 2:248 BW. Het hof oordeelt dat een vordering op deze grond kan worden gekwalificeerd als bate van de vennootschap. Verder spelen in de uitspraak discussies over verjaring en pluraliteit van schuldeisers een rol. Met wenk.

Een vennootschap waarvan het faillissement is opgeheven wegens gebrek aan baten en die is ontbonden, kan alsnog 'herleven' en wederom failliet worden verklaard. Wanneer van een dergelijke vennootschap het faillissement binnen drie jaar na de opheffing wordt aangevraagd, dan geldt op grond van artikel 18 Fw als extra voorwaarde dat de aanvrager aantoont dat er voldoende baten aanwezig zijn om de kosten van het faillissement te bestrijden.

In onderhavige zaak betrof het HA Infra B.V. ('de bv') die op 7 mei 2019 failliet werd verklaard. Op 21 april 2020 werd het faillissement opgeheven bij gebrek aan baten en de ontbinding van de bv werd daags erna geregistreerd. NTP, een van de onbetaald gebleven schuldeisers van de bv (ook 'de schuldeiser'), heeft in 2025 verzocht om de bv opnieuw in staat van faillissement te verklaren, omdat volgens NTP is gebleken dat de bv nog over baten beschikt en in de toestand verkeert dat zij heeft opgehouden te betalen. De rechtbank wees het verzoek af, omdat volgens haar niet summierlijk was gebleken van het bestaan van steunvorderingen en daarmee dus niet aan het pluraliteitsvereiste was voldaan.

De schuldeiser is vervolgens in hoger beroep gegaan. In die procedure speelt niet alleen de

vraag van het pluraliteitsvereiste, maar komen ook andere interessante vraagstukken aan de orde. Zo wordt ingegaan op de vraag wat een bate is en of bestuurdersaansprakelijkheidsvorderingen onder dat begrip kunnen worden gebracht. Ook wordt stilgestaan bij de verjaringsproblematiek.

Om te beginnen bij het begin: volgens vaste rechtspraak kan een ontbonden rechtspersoon alsnog failliet worden verklaard als summierlijk is gebleken van feiten en omstandigheden die voldoende aannemelijk maken dat er nog baten zijn en als ook aan de vereisten voor faillietverklaring is voldaan (HR 27 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1631, *JOR* 2025/76). Aan het extra vereiste van artikel 18 Fw hoeft in casu niet te worden voldaan, nu het langer dan drie jaar geleden is dat het faillissement van de bv is opgeheven. De aanvragende schuldeiser draagt de bewijslast en dient dus onder andere aan te tonen dat er nog een bate is. De schuldeiser wijst in dat verband naar een brief van de voormalig curator van de bv, waarin wordt gesteld dat er per saldo een bedrag van ruim € 100.000 aan de bv zou zijn onttrokken. De curator heeft dit niet eerder gezien, nu hem tijdens het faillissement een onjuiste voorstelling van zaken is gegeven. De curator stelt ook dat daardoor de administratieplicht is geschonden en bovendien waren niet alle jaarrekeningen tijdig gedeponneerd, waardoor in faillissement ingevolge artikel 2:248 lid 2 BW zou gelden dat kennelijk onbehoorlijk bestuur vaststaat en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest (hoogstwaarschijnlijk leidend tot hoofdelijke aansprakelijkheid van de bestuurders).

De bv wijst erop dat het op de weg van de curator lag om ten tijde van het faillissement onderzoek te doen naar de administratie van de bv. Ook stelt zij zich op het standpunt dat een eventuele vordering ten gevolge van bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW aan de curator toekomt, zodat het geen bate van de vennootschap betreft. Tot slot meent de bv dat de curator al in 2019 bekend was met de vermeende vordering op grond van bestuurdersaansprakelijkheid, en dat deze vordering inmiddels is verjaard.

Het hof gaat allereerst in op het vraagstuk rondom de bate. Hoewel een vordering ten gevolge van bestuurdersaansprakelijkheidsstelling ex artikel 2:248 lid 2 BW technisch gezien een vordering van de faillissementsboedel is en geen vordering van de vennootschap, moet het begrip bate ruim worden uitgelegd, aldus het hof (aansluitend bij Hof Den Haag 2 juli 2015, ECLI:NL:GHDHA:2015:1846, *JOR* 2016/47). Het hof legt uit dat herleving van de ontbonden rechtspersoon ter afwikkeling van het faillissement tot doel heeft later gebleken baten alsnog ten gunste van de schuldeisers te laten komen. Een geslaagd beroep op bestuurdersaansprakelijkheid door de toekomstige curator heeft tot gevolg dat de boedel een vordering op de bestuurder krijgt en bij verhaal van die vordering komt de bate ten gunste van de boedel en daarmee ook ten gunste van de schuldeisers, waarmee voorgaand doel wordt bereikt. Zie bijvoorbeeld ook S. Renssen, 'Perikelen rondom de onterechte – en soms zelfs

onrechtmatige – turboliquidatie’, *TvOB* 2021/3 voor dit vraagstuk.

Het hof wijst er nog op dat een toekomstige curator naast een vordering op grond van artikel 2:248 BW ook een vordering op grond van artikel 6:162 BW kan instellen jegens het bestuur wegens onrechtmatig handelen. Ter zitting heeft de schuldeiser bovendien gewezen op de mogelijkheid van de curator om ook nog op grond van artikel 2:9 BW te procederen.

Wat betreft de mogelijke verjaring wijst het hof op het bepaalde in artikel 2:23c lid 2 BW: er is sprake van een verlengingsgrond gedurende de periode waarin de bv is opgehouden te bestaan, dus problematieken rondom verjaring spelen hier niet.

Dan het vraagstuk rondom pluraliteit van schuldeisers: volgens de schuldeiser blijkt uit het feit dat bij het eerdere faillissement van de bv geen vereffening heeft plaatsgevonden en de faillissementsschuldeisers van de bv geen baten uit de boedel hebben ontvangen, dat de bv meerdere vorderingen onbetaald heeft gelaten. De bv betwist dat de vorderingen rechtsgeldig zijn en meent bovendien dat de vorderingen inmiddels – door verloop van in ieder geval vijf jaar – zijn verjaard. Tot slot gaat de bv ervan uit dat de schuldeisers de vorderingen hebben afgeboekt en daarmee afstand hebben gedaan van de vorderingen.

Volgens het hof heeft de bv onvoldoende onderbouwd dat de schuldeisers hun vorderingen hebben prijsgegeven en dat ze niet meer bestaan. Verjaring speelt ook hier niet wegens het bepaalde in artikel 2:23c lid 2 BW. Het hof spreekt alsnog het faillissement van de bv uit.

Wenk

Hoewel de bate bestaat uit een mogelijke vordering, die nog moet worden ingesteld, waarvan onzeker is of deze wordt toegewezen en of de bestuurder uiteindelijk verhaal biedt, en hoewel het bestaan van pluraliteit niet waterdicht is, kan ik mij vinden in het eindresultaat. Uit de in het arrest gepresenteerde feiten volgt duidelijk dat er iets niet pluis is. Het faillissement uitspreken van de bv en de benoeming van een curator, die vergaande onderzoeksmogelijkheden heeft, is voor de achtergebleven schuldeiser(s) de enige manier om wellicht alsnog iets van hun vordering betaald te krijgen. Niet meer dan eerlijk dus.

S. Renssen, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5538

Zaaknummer: 200.353.902

Rechters: M.H.F. van Vught, M.P.M. Hennekens en H.M.L. Dings

Advocaten: C. van de Kraats en J.M. Pol

Wetsartikelen: 16 Fw, 2:19 BW, 18 Fw, 2:23c BW en 6 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurder en minderheidsaandeelhouder van Glycocheck B.V./Meerderheidsaandeelhouder Knowledge Transfer Funds B.V.

Deze zaak betreft een kort geding over de vraag of de tussen partijen geldende afspraken in de aandeelhoudersovereenkomst niet van toepassing zijn, omdat dit in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. Een meerderheidsaandeelhouder verzoekt de bestuurders een algemene vergadering van aandeelhouders bijeen te roepen. Als agendapunten worden opgegeven het ontslag van beide bestuurders als bestuurders van de vennootschap en de benoeming van de meerderheidsaandeelhouder als nieuwe bestuurder van de vennootschap op basis van de statutaire bepaling dat voor benoeming en ontslag van een bestuurder een twee derde meerderheid van de geldig uitgebrachte stemmen nodig is. Een van de bestuurders betoogt in kort geding voor de voorzieningenrechter in de rechtbank Limburg dat de besluitvorming dient te geschieden volgens de afspraak in de aandeelhoudersovereenkomst dat voor benoeming en ontslag een meerderheid van 90% van de geldig uitgebrachte stemmen benodigd is. De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af op basis van de bijzondere omstandigheid dat de betreffende aandeelhoudersovereenkomst is aangegaan voor een situatie die zich nooit heeft verwezenlijkt, omdat enkele partijen bij de aandeelhoudersovereenkomst nooit aandeelhouder van de vennootschap zijn geworden.

Feiten

Enig aandeelhouder en bestuurder van eiseres ('Bestuurder 1') is bestuurder van Glycocheck B.V. ('Glycocheck'). Glycocheck heeft nog een tweede bestuurder, een vennootschap naar het recht van de VS ('Bestuurder 2'). Eiseres en gedaagde (Knowledge Transfer Funds B.V., hierna: 'KTF') houden respectievelijk een minderheids- en meerderheidsbelang in Glycocheck. KTF is een werkmaatschappij van de Universiteit Maastricht ('UM') en het Academisch Ziekenhuis Maastricht ('AZM'). Bestuurder heeft (met anderen) de glycocheck-technologie uitgevonden. De glycocheck is een computer systeem met camera waarmee de gezondheid van een persoon kan worden gemeten. De IE-rechten op de glycocheck behoren toe aan UM en AZM. Het patent is ondergebracht in KTF.

Glycocheck houdt zich bezig met de verkoop en distributie van glycocheck. Tussen KTF en Glycocheck bestaat een licentieovereenkomst op basis waarvan Glycocheck het recht heeft gebruik te maken van het patent op glycocheck. Volgens de statuten van Glycocheck is voor de benoeming en het ontslag van een bestuurder een meerderheid vereist van ten minste twee derde van de geldig uitgebrachte stemmen.

Bestuurder 1 en Bestuurder 2 richten op enig moment een nieuwe vennootschap naar buitenlands recht (VS) op ('MVHS'). Glycocheck en MVHS sluiten een licentie- en distributieovereenkomst op basis waarvan MVHS het recht heeft de glycocheck in de VS te verkopen. Er wordt gesproken over de mogelijkheid dat MVHS door middel van een drietrapsraket de aandelen in Glycocheck van KTF zou overnemen en uiteindelijk enig aandeelhouder van Glycocheck zou worden. Ook zou het patent op de glycocheck door KTF worden overgedragen aan MVHS.

In dezelfde periode sluiten Bestuurder 1, Bestuurder 2, KTF en MVHS een aandeelhoudersovereenkomst met betrekking tot Glycocheck. Daarin is bepaald dat voor de benoeming en het ontslag van een bestuurder een meerderheid is vereist van 90% van de geldig uitgebrachte stemmen. Voorts is bepaald dat ingeval van strijdigheid tussen de bepalingen in de aandeelhoudersovereenkomst en die in de statuten van Glycocheck, de bepalingen in de aandeelhoudersovereenkomst voorgaan.

MVHS is nimmer aandeelhouder van Glycocheck geworden.

Op enig moment verzoekt KTF het bestuur van Glycocheck een algemene vergadering van aandeelhouders bijeen te roepen. Als agendapunten worden opgegeven het ontslag van Bestuurder 1 en Bestuurder 2 als bestuurders van Glycocheck en de benoeming van KTF als bestuurder van Glycocheck. Bestuurder 1 stelt zich op het standpunt dat de bepalingen omtrent benoeming en ontslag in de aandeelhoudersovereenkomst moeten worden nageleefd.

Bestuurder 1 vordert in kort geding een verbod voor KTF om een besluit te nemen tot ontslag van Bestuurder 1 en Bestuurder 2 en tot benoeming van KTF (op basis van de bepalingen in de statuten).

Beoordeling

Volgens de voorzieningenrechter gaat het om de vraag of ex artikel 2:8 BW de tussen partijen geldende afspraken in de aandeelhoudersovereenkomst niet van toepassing zijn, omdat dit in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. KTF betoogt dat de aandeelhoudersovereenkomst niet van toepassing is, (onder meer) omdat deze is opgemaakt voor een situatie die zich niet heeft voorgedaan.

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af. De voorzieningenrechter acht voldoende aannemelijk dat de bodemrechter zal oordelen dat er in dit geval sprake is van dusdanige bijzondere omstandigheden dat de bepalingen omtrent benoeming en ontslag in de aandeelhoudersovereenkomst uit hoofde van artikel 2:8 BW niet van toepassing zijn en dat partijen in geval van ontslag en benoeming moeten handelen in overeenstemming met de statuten van Glycocheck. De bijzondere omstandigheid bestaat daarin dat de aandeelhoudersovereenkomst is aangegaan voor een situatie die zich nooit heeft verwezenlijkt, omdat (onder meer) MVHS nimmer aandeelhouder van Glycocheck is geworden. Tevens is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet komen vast te staan dat partijen telkens hebben gehandeld conform de aandeelhoudersovereenkomst, zoals eiseres heeft gesteld.

A.M. Dumoulin-Siemens, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 02-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:8576

Zaaknummer: C/03/343355 KG ZA 25-257

Rechters: I.M. Etman

Advocaten: R.A.M.D. Smit en T.B. de Clerck

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2:244 BW